

Opfattelse; jeg tror, at den Opfattelse er stærkt i Færd med at brede sig ogsaa i den højtærede Ministers Parti, at nu skulde man snarere se at stræbe hen til at faa den politiske Strid bilagt paa en saadan Maade, at alles Ret blev respekteret. De, der ønske dette, se ikke med særlig Belvilje paa Gendarmerne — rent bortset fra, at disse Folk kunne være hæderlige og brave Folk, personligt talt — fordi Gendarmerne ere et Splittelsens og Splidens Tegn i vort Folk. Saaledes vil man nødvendigvis blive ved at se paa dem; det kan ikke være andet. Jeg havde ærlig talt troet, at det, at den høje Regering efterhaanden lod Gendarmerne forsvinde her fra Landet, bundede i Erkendelsen af, at man dermed tager en af de store Anstødssten bort, som ligger i Vejen. Jeg har nu set, at jeg har taget fejl. Med Hensyn til Populariteten, saa skulde man dog tro, at denne Popularitet stærkest viste sig mellem den høje Regerings egne Embedsmænd; men det er mig bekendt fra tidligere og senere Tid, at ikke saa ganske saa Politie-embedsmænd have frabedt sig Gendarmernes Assistance, og hvorfor? Fordi det var dem om at gøre, at staa sig godt med den Befolkning, de skulde virke iblandt, og fordi det ikke kunde opnaas, naar de skulde betjene sig af Gendarmerne. Naar den højtærede Minister endog saa gif saa vidt, at han saa ind i mit Hjerte, og sagde, at jeg, stant jeg havde udtalt mig mod Gendarmerne, dog nærede et stille Haab om, at de skulde vedblive at bestaa, maa jeg paa det bestemteste bede Ministeren om at tro, at de Motiveringer, jeg fremsætter, mener jeg, og at jeg ikke har forskellige stille Forhaabninger, der gaa i modsat Retning af, hvad jeg siger. Det er ikke blot mit stille, men ogsaa mit højlydt udtalte Haab, at Gendarmerne snarest muligt maa forsvinde. Den ærede Minister synes at ville stille det i en vis Forbindelse med agrariske Tendenser og med de Forslag, der ere fremkomne i dette Ting til Vættelse i Amtsudgifterne, og han hentydede desuden til sin Kollega, Finansministerens Forslag om Delinkventudgifter. Det er ganske rigtig, der trænges i høj Grad til Vættelser i Amtsudgifterne. Men jeg vil dog, uden at gaa nærmere ind paa Lovforslaget, som vi senere skulle debattere, sige, at jeg tror ikke, det er den Vej, den højtærede Ministers

Kollega har forsøgt, som man skal gaa for at lette dem. Det er ikke en Maade, hvorpaa der blot nogenlunde gøres Ret og Skælmellem Befolkningens forskellige Dele. Ved at lade Statskassen overtage Delinkventudgifterne, vil hver Mand i Kjøbenhavn faa en Vættelse af 43 Ore, hver Mand i Købstæderne af nogle og tyve Ore, og hver Landbo af 11 Ore. Det kan ikke strengt taget kaldes et agrarisk Forslag, og jeg tror heller ikke, at Amtene ville sætte Pris paa det. Det er ganske rigtig, at Amtene kunne trænge til kraftige Vættelser, men næppe ved, at man omdanner Amtspolitiet til et Statspolitiet. Jeg tror, det vilde være heldigere at gaa den Vej, som man ved Forslaget om Bidrag til Amtsrepartitionsfondene har villet gaa, nemlig at yde Tilskud fra Statskassen til disse Fonds, men ikke at fratage Amtskommunerne noget af den Selvforsyrelse, de have. At fratage dem Raadigheden over Politiet og lægge det over i Statens Haand, vil ingenlunde være velset i Amtene; det vil være et meget væsentligt Tilbagestrid i Kommunerens fri Raadighed over deres Anliggender.

Den højtærede Minister omtalte saa Anmærkningerne, og han mente, at jeg havde været saa uheldig at misforstaa deres Rættevidde. Jeg tror ikke, de kunne forstaaes paa anden Maade, end jeg har gjort. Jeg ved meget vel, at selv om Anmærkningen Side 90 bliver vedtaget, ville vi faa et Budget forelagt, som ser akkurat ud som dette, og vi kunne godt, hvis det møder os, sidde i Finansudvalget og drøfte de enkelte Poster, nedsætte og forhøje; men det vil ikke have nogen væsentlig Betydning, hvis denne Anmærkning bliver vedtaget. Det fremgaar af selve Anmærkningens Ordlyd. Det er det andet Stykke, det kommer an paa. Der staar der: „Indtil forandrede Bestemmelser med Hensyn til Hærens Ordning ere vedtagne ved almindelig Lov, kan der gennem kongelig Anordning afvises fra den i § 22 specificerede Anvendelse af de paa Konto B.—K. og R. bevilgede Beløb paa Betingelse af, at de derved foranledigede Udgiftsbeløb dækkes ved Besparelser, der i det væsentlige indvindes ved Indskrænkning af det indskaldte værnepligtige Mandstabs Tjenestegange eller ved Besparelser paa andre af de ovennævnte Konti.“ Hvilke ere nu disse